

více než 2.000 Kč. Podle toho, co dovozeno, bylo stížnost, jež rozsudek jinými právními námitkami ani po stránce subjektivní nenapadá, zavrhnouti jako částečně neprovedenou, po zákonu, tedy jako vůbec neprovedenou, a jinak jako neodůvodněnou.

Čís. 3318.

Jednočinný souběh zločinů podle §§ 209 a 199 a) tr. zák. jest možný.

Pokud lze odsouditi jak pro zločin podle § 209 tr. zák., tak i pro samostatný zločin podle § 199 a) tr. zák., když pachatel své obvinění jako svědek jen opakoval.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1928, Zm II 333/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 16. června 1928, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem utržení na cti podle § 209 tr. zák. a zločinem podvodu podle §§ 197, 199 písm. a) tr. zák., zavrhl, pokud čelila proti rozsudkovému výroku, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem utržení na cti podle § 209 tr. zák. Naproti tomu jí vyhověl, pokud čelila proti rozsudkovému výroku, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podvodu podle §§ 197, 199 písm. a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek v tomto bodu, jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících a věc vrátil soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení znova projednal a rozsoudil, přihlížeje při výměře trestu k nezrušenému odsuzujícímu výroku pro zločin podle § 209 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce uplatňuje zmateční stížnost důvod § 281 čís. 9 a) tr. ř., namítajíc nesprávné použití zákona co do trestnosti zločinu podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. zák., při čemž ponechává odsouzení pro zločin podle § 209 tr. zák. nedotčeným. Leč v tom jest zmateční stížnost vybudována na právním omylu, domnívá-li se, že odsouzení pro zločin podle § 209 tr. zák. nedopouští, by vedle něho obžalovaná mohla býti odsouzena též pro samostatný zločin podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. zák., když obvinění své jako svědkyně jen opakovala. Nehledíc k tomu, že odlišnost skutkových povah obou těchto trestných činů a různost právních statků, jež jsou jimi čírány, připouští jednočinný souběh obou, stalo-li se udání z vymyšleného zločinu svědeckou výpovědí (viz rozhod. nejv. soudu čís. 3222/6 vid. sb. a čís. 3073 sb. n. s.), v souzeném případě jde o vícečinný souběh dvou zločinů, spáchaných v době různé, dvěma samostatnými činy obžalované. Zmateční stížnost uplatňuje tu neodolatelné donucení při svědecké výpovědi, ježto prý nelze na obžalované žádati, by jako svědkyně původní udání odvolala,

jinak že by se vydala nebezpečí trestního stíhání. Při zkoumání materiální povahy svědeckého výsledku nutno ovšem vycházeti ze zásady ovládající trestní řád a vyslovené v předpisu § 202 tr. ř., že vinník není povinen k vině se doznati a nesmí býti k doznání se nijakým způsobem donucován, a že ani sankce § 199 a) tr. zák. nesmí býti použito k jeho doznání. Na druhé straně však třeba vzíti v úvahu, že podle ustanovení hlavy 13 tr. ř. není vyloučeno, by též osoba podezřelá z pachatelství trestného činu nebo z trestného účastenství na činu, který tvoří předmět výsledku, nemohla býti vyslechnuta jako svědek. Jest to zřejmo z ustanovení § 170 čís. 1 tr. ř., které nedopouští pod zmatečností jen přísězný výslech těchto svědků. Bylo na obžalované, měla-li obavu z nebezpečí trestního stíhání, aby použila výhody § 153 tr. ř., to tím více, když soudem na ni byla upozorněna. Leč, i když obžalovaná přes poukaz na ustanovení § 153 tr. ř. svědčila, bylo povinností nalézacího soudu podrobně zkoumati, zda svědecká výpověď obžalované, která se ihned na základě trestního oznámení proti manželům D-ovým jevila soudu podezřelou ze zločinu utržení na cti a, byvši v trestní věci proti D-ovým volána jako svědkyně, byla zároveň předvolána jako obviněná v trestní věci současně proti ní zavedené, pak v tutéž dobu, týmž soudem o týchž skutečnostech byla vyslechnuta jednou jako obviněná, po druhé jako svědkyně, zda tato svědecká výpověď má veškeré náležitosti skutkové podstaty zločinu podvodu, zda lze výpověď obžalované při onom svědectví nejen formelně, nýbrž i materiálně pokládati za výpověď svědeckou ve smyslu zákona. Bylo nutno bezpečně zjistiti úmysl, ve kterém obžalovaná onu objektivní křivou svědeckou výpověď učinila, zda sledovala vlastní svůj prospěch, či zda úmysl její postihoval jediné zájem osob, proti nimž svědčila. Těmito náležitostmi, pro právní posouzení skutku obžalované nezbytnými, se nalézací soud vůbec nezabýval, v tomto směru nezjistil veškeré součásti skutkové podstaty zločinu podvodu po stránce subjektivní a trpí proto rozsudek v této části zmatečností podle § 281 čís. 9 písm. a) tr. ř. Bylo jej proto zrušiti a věc vrátiti prvému soudu k novému projednání a rozhodnutí v rozsahu zrušení.

Čís. 3319.

Původně vadný nález (posudek) znalců není důvodem ke slyšení jiných znalců, byly-li shledané nesrovnalosti odstraněny dodatečnými projevy (vysvětleními) znalců již slyšených.

Znalcům jest zůstaveno rozhodnouti, zda jejich vědomosti a zkušenosti stačí k spolehlivému a všestrannému posouzení otázek, k nimž jest se jim vyjádřiti, a zda lze získati poznatky k tomu nutné i bez vědeckých pomůcek (přístrojů).

§ 134 tr. ř. nežádá pro přezkoumání duševního stavu přibrání psychiatrů nebo neurologů; i § 118 tr. ř. (v doslovu zák. čís. 107/27) předpokládá pro úchylku z pravidelného přibrání znalců trvale pro ten který obor u soudu ustanovených, že případ vyžaduje zvláštních odborných znalostí.